

Pris: 19 penns.

W. J. Richardson,
1872

Elisa eller lögnens följer

och

En timme för sent.

F. b. 1.
Hägnad
Samlöcke

Elisa eller lögnens följder

och

En timme för sent.

Helsingfors,
Theodor Söderholms boktryckeri,
1864.

Imprimatur. C. R. Lindberg.

Elisa eller lögnens följder.

— Hvarföre kommer du så sent ifrån skolan, Elisa? Hvarföre ser du så röd och förlägen ut? Och dina kläder äro alldeles i ordning.

Dessa frågor riktades till en liten nioårig flicka, som helt sakta öppnade dörren till ett hus af torftigt utseende och smög sig in i rummet, i hopp att icke blifwa war-nad af sin mor. — Mamma, sade Elisa, i det hon rodnade ännu mer, lärarinnan höll of långre än wanligt, och jag sprang så fort hem, emedan jag wiste att du wäntade mig.

I barn, hwilka läsen dessa rader, kunnen I tro det, att hwad Elisa sade war en osanning? Huru är

det möjligt, att söka bedraga sin mor, att ljuga inför Gud, som wet allt och som kan läsa i barnens hjertan; inför denne Gud, som hatar det onda och all falskhet, kanste ännu mer än andra synder.

Sanningen war den, att Elisa, i stället för att komma rakt hem från skolan, hade låtit locka sig bort af sina kamrater. De hade gått på en äng, började der springa omkring och leka, och sålunda förflöto nära två timmar. Då den lilla Elisa wid denna tid återwände och hörde kyrlockan slå, lände hon förebrädfelser och ledsnad öfwer att hafwa warit olydig, ty hon wiste att hennes mor just den dagen skulle ha behöft henne; men i stället för att modigt bekänna sitt fel, war hon rädd för straff och ökade synd på synd.

Hon hörde dock en röst i djupet af sitt hjerta: „bekänn allt för din mor, hon är så god, hon förlåter dig kansle; och om hon straffar dig, såsom du förtjent, så är det ju dock bättre, än att förtörna Gud, som afflyr lögnen“. Elisa hörde äfwen en annan röst, det war frestarens, som alltid sökte förleda oß till det onda; hans, som är kallad lögnaren af beghunelsen. Denna röst sade till henne: „det är så ledsamt att blifwa straffad! Hvad har du gjort för ondt uti att leka ett ögonblick med dina wänner? Du kan ju icke alltid arbeta heller“.

För denna gång åtminstone blef Elisa bedragen i sin wäntan, ty fru B., som hade sett lärarinnan gå förbi, wiste mycket wäl, att Elisa hade slutat sina lektioner två timmar förut.

Hon hade frågat den lilla flickan, i den förmodan att hennes frånvaro haft något giltigt skäl, men då hon såg, att Elisa talade ofanning, bestraffade hon henne strängt. Sedermera, då den ängersfulla hade fått hennes förlåtelse, sade fru B. till henne: „mitt barn, det är icke endast mig, som du förolämpat, utan äfwen din himmelske Fader. Vätom ej tillsammans bedja till honom att han wille gifwa dig styrka att icke mer återfalla i ditt jel.“

Under någon tid tyktes det, som hade Elisa blifwit bättre; men ad, hon följde icke sin moders råd, hon bad icke Gud att uppehålla henne i de goda föresatserna och att förändra hennes hjerta. Därför återföll hon i det onda, och denna gång fick hon en förfärlig och sträng lexa.

Elisa hade en liten, tio månader

gammat bror, som hon hjertligt älskade. Hon fick ibland i uppdrag att värda honom, då hennes mors frånvaro war nödwändig, och hon såg wanligt wis så bra efter honom, som hon möjligt wis kunde. En dag sade fru B. till henne: „mitt kära barn, jag måste gå ut i staden för hela dagen; jag måste föra bort det arbete, jag siöt i går, och göra några upplöp. Jag öfwerlemnar åt dig att wara wärldinna och wärda din lilla bror. Gif aft på honom; lofwa mig att icke lemna honom ett ögonblick, och måtte den gode Guden beskydda er båda!“ Elisa omfamnade sin mor, lofwade henne att lyda, tog jeban sin wirkning och satte sig bredwid den lilla Henricks waggja.

Under morgonstunden gick allt bra, och man kunde ej annat än förun-

dra sig, då man såg den lilla flickan waggas barnet och sjunga för honom med sakta röst samt, sedan han insomnat, laga allt i ordning i rummet. Men plötsligt hörde man på afstånd en glad musik. Elisa öppnade dörren till hyddan, för att bättre kunna höra. Näst hon stod der på tröskeln, gick en af hennes skollamrater, Marie D., förbi. Elisa, sade hon, stadnande utanför dörren, kom fort med mig dit ned på torget! Om du wiste hwad det är wacker och roligt; der äro fringwandrande musikanter, inlärda hundar och en apa, som gör så lösliga konstler och grimaser. Sag förde min lorg hem och går dit tillbaka nu genast, ty de blifwa ej länge der. Kom med mig bara, wi få så roligt!

— Nej, sade Elisa, min lilla bror

är alldeles ensam hemma, och jag kan icke lemna honom.

— Nå så tag honom med då, sade Marie; men nej, han sofwer ju, och du är här tillbaka innan han wagnar.

Ett ögonblick twelade Elisa ännu; hon kände att hon gjorde illa, att hon war olydig, men hon gaf wisa för önskan att så betrakta detta skådespel, som tycktes henne i inbillningen mycket wackerare än det war, och begaf sig med Marie till torget. För att säga sanningen, hade wår Elisa ej ett ögonblicks werkelig glädje; samwetsqualen i djupet af hennes hjerta fördunklade allt hwad hon såg och hörde. Fåfångt spelade musikanterna sina wackeraste stycken, hundarne gjorde de märkwardigaste konstler och apan de mest löjlige grimaser; Elisa kunde dock ej

skratta af fullt hjerta, och efter en half timme sprang hon af alla kraf-
ter hemåt. När hon kom helt nä-
ra, hörde hon sin lilla brors skril,
och hon tyckte att det låg någonting
mera klagande deri, än eljest. Hon
sprang ännu fortare, öppnade dör-
ren till hyddan och störtade in i
rummet, upphäfwande i sin tur ett
ängestskri. Lilla Henrik låg ut-
sträckt på golvvet. Han hade waf-
nat, hade lyckats lösgöra sig från
allt det, som hindrade honom att
stå upp, och då ingen fanns der,
som kunde hålla honom tillbaka, ha-
de han fallit från sin bädd tre fot
högt ned på golvvet. Elisa styn-
dade att taga upp barnet, lyfte
honom och sökte att få honom att
tystna. Men Henrik, som wänligen
så lätt lät trösta sig, då han hade
någon liten sorg, upphörde icke att

skrifa och jemra sig. Elisa gret äf-
wen; men ad, det war icke hennes
olydnad, som numera plågade hen-
ne: hon tänkte blott: snart kommer
manna, Henrik gråter allt ännu,
och jag måste tillstå allt!

Efter en timmas tid lugnade sig
dock barnet och inslunrade slutligen.
Elisa trodde det onda wara full-
komligt förbi, och när hennes mor
inträdde, helsade hon henne redan
med ett gladt ansigte.

— Hvad jag är lycklig att åter
wara hos eder, mina barn, sade fru
B. I glädjen att se er glömmet
jag min trötthet. Min stackars E-
lisa, du har haft en ängslig dag.
Men du wet, att jag icke ofta lem-
nar dig allena. För öfrigt är det
nyttigt, att en ung flicka i tid wän-
jer sig wid att trifwas hemma och
uppfylla de pligter, hwilka en dag

blifwa hennes. — I det fru B. sade dessa ord, närmade hon sig sängen, dit lilla Henrik blifwit lagd; han öppnade just sina ögon. Hon tog honom på sina armar.

Men huru kommer det sig, att barnet är så blekt och matt? Är han sjuk? Har något händt honom? — Nej, mamma, sade Elisa, men i det hon sade dessa ord, måste hon wända sig bort, för att modren icke skulle se hennes förlägenhet. Fru B., som endast war upptagen af lilla Henrik, märkte icke Elisäs rörelse. Det är för märkwärdigt sade hon; sålert felas det barnet någonting. Se huru han lastar hufwudet åt sidan och ser så lidande ut. Denna morgon war han likwäl fullkomligt frisk, och efter ingenting händt honom, så är det wäl ingenting annat än ett lätt

illamående, som barn ofta känna, när de så tänder.

Kansle är han fönnig, sade Elisa, som bjöd till att säga något, i det hon gjorde sig skyldig till en ny föreställning.

Då barnet emellertid snart änyo inslunrade, blef fru B. åter lugn, och sedan hon lagt den lille i sin wagg, sjeselsatte hon sig med sitt hushåll.

Om aftonen innan fru B. gick till hwila, tog hon enligt sin wana Bibeln och läste högt derutur. Elisa war ännu så upprörd efter allt som hade tilldragit sig om dagen, att hon nästan icke hörde hwad hennes mor läste. Men plötsligt träfsades hennes öron och hjerta af följande ord: „I ären af den fadren, djestulen, och eder faders begär, wiljen I efterfölja. Dan hafwer

„warit en mandråpare af begynnelse, och blef icke ständandes i sanningen, ty sanningen är icke i honom. När han talar lögnen, talar han af sitt eget; ty han är lögnaktig och lögnens fader.“ — Dessa ord, hwilka Jesus Kristus sjelf har uttalat, trängde liksom ett swärd i Elisas själ. Ad, sade hon till sig sjelf, jag har i dag ljugit, och i stället för att wara ett Guds barn, är jag således ett djewulens barn!

Hwilket förfärlig tanke, och huru den gjorde Elisa olydlig! Men hwad kände hon wäl, då hennes mor efter slutad läsning började bedja, och hon, midt i de tackfägelser hon hembar Gud, hördes säga: O Herre, jag tackar dig för allt det goda du gjort Elisa. Hon tyades nu aflagt det stora felet att tala osanning,

hwilket förorsakade mig så mycket bekymmer och oro. Gode Gud, jag wet att du älskar den, som har ett uppriktigt hjerta, och att du afftyr de läppar, som umgås med falskhet; derföre war jag så orolig för mitt barns själ. Bönhör mig ännu för Jesu skull, då jag beder dig, att du gör Elisa till ditt eget barn och att wi må återförenas alla i himlen, der min älskade make redan wäntar oss!

Elisa kände sitt hjerta likasom försmälta. Hon höll på att kasta sig utur fängen och utropa; mamma, tacka icke Gud; jag är elak, jag har warit olydig, jag har ljugit, förlåt mig. Men hon wågade icke göra det, en falsk blygsel höll henne tillbaka. Hon hade så länge dröjt att tillstå sitt fel, det war nu mycket swårare. Hon sade till sig sjelf: i

morgon skall jag tillstå allt; och belägnelsen blef derigenom ännu svårare.

Elisa kunde icke insomna. Medan länge hade det varit mörkt i rummet, men hon kunde icke tillsluta sina ögon. En förskräcklig tyngd belastade hennes samvete och hjerta. Hon kände lifligt sin synd, och tanken på att hon wore ett djefwulens barn förskräckte henne. Bittra men hjälpsamma tårar flöto ur hennes ögon, och kanske för första gången uppsteg en uppriktig bön ur hennes hjerta: Min Gud, sade hon, jag vill vara ditt barn; förlåt mig mina synder och fräls mig för Jesu skull!

Gud som alltid hörer den, hwilken i tron på Jesus anropar honom, lyfnade till den lilla slickans röst. Småningom kände Elisa lug-

net följa på stormen inom hennes bröst: då kunde hon insomna. Men en tanke störde ännu hennes sömn hon hade icke beränt sitt fel för sin mor. Dels så swäfwade beständigt bilden af hennes knäböjande moder och hennes lilla lidande broder för hennes ögon.

Då Elisa uppvaknade, war det ren full dager och hennes mor stod bredwid hennes bädd. Mitt barn, sade hon, skynda dig att stiga upp, din lilla bror thåls vara sjukare än i går, och du måste gå för att falla på läkaren. — Elisa swarade intet, rörelsen gjorde henne stum. Hennes bror, hennes käre lilla Henrik sjuk, och det kanske genom hennes fel! Denna tanke gjorde henne fortwislad. Hon skyndade att kläda på sig, och medan hennes mor återwände till den lilla sjuke, sprang hon så fort

hennes fötter det tillåto till doktorne boing. Denne war just på väg att gå ut, och åtföljde strax den lilla flickan. Han inträdde i hyddan, tog barnet på sitt knä, undersökte det sorgfälligt, och efter många andra frågor, underrättade han sig, om den lilla Henrik möjligen fått något slag mot hufvudet. — Det tror jag icke, svarade fru B., men hon afbröts genom en snyftning, som härdes bakom henne. Hon såg då Elisa på knä, blef, darrande, och midtunder lärarvorden hörde hon henne framstamma dessa ord: Jo, han föll i går genom min försumlighet ut waggan. Twungen genom frågor, som gjordes henne, berättade hon allt som tilldragit sig. — Är det möjligt? sade modren. — Det är bra ledsamt, att du icke förut talt om det, lilla flicka, sade läfaren

strängt. Man hade då funnat undwila det som nu inträffat. Nu har en hjerninflammation brutit ut; det är farligt, mycket farligt; men med Guds wälsignelse och de uppmärksamaste omsorger hoppas jag wi skola få din bror frisl. — Han förstref läkemedel och loswade återkomma samma dag. Då han gått, närmade sig fru B. Elisa. Hon låg allt ännu på knä och såg så olycklig ut, att hennes mor icke hade mod att göra henne förebräelser. — Stackars barn, sade hon, du är hårdt straffad för din olydnad och din förtäring; måtte Gud förläna oss kraft att såsom wi borde emottaga den pröfwning han pålägger oss! Vatom oss skynda att göra allt hwad på oss ankommer, för att rädda vår älskade Henrik.

Barnet war verkligen mycket

sjukt. Hans kropp brände; hans eljest stora ögon syntes ännu större och glänste af feberhetta. Dagen derpå blefwo ögonen stela, och han igenkände ingen. I fyra dagars tid misströstadade man om hans lif, och man kunde ej af annat sluta till att han ännu lefde, om icke af en liten suck, som då och då smög sig ur hans bröst.

Men huru gick det wår lilla Elisa, under dessa dagar af ångest? Hennes bleka, asmagrade kinder, de tårar hwilla oupphörligt flöto ur hennes ögon, sade tillräckligt huru mycket hon led. Hon lemnade icke ett ögonblick sin lilla bror, och hon gaf åt honom läkemedlen med en utomordentlig punktlighet, omsorg och ömhet. Och sedan hon gjort allt som war föreskrifwet, föll hon på knä wid den lille sjuklingens

wagga och bad med innerlighet. Min Gud, sade hon, lindra hans plågor! Det är jag, som förtjenar att lida och icke han. Nej, om du wille göra honom frisk, så skulle jag under hela mitt lif wälsigna och tacka dig. O, hjelp honom, icke för min skull, utan för min goda mors och för Jesu Kristi kärleks skull!

Och Gud hörde dessa böner. En dag, då Elisa, böjd öfwer waggan, spanade efter något bättringsteden i den sjukes anlete, öppnade lilla Henrik plötsligt ögonen, igenkände sin syster och sträckte ut armarna efter henne.

Tänk eder hennes glädje, hennes lycka! Hon sprang för att kalla sin moder, och sedan båda hjertligt kyssit barnet, tackade de Gud för denna nåd, hwilken de icke hade wä-

gat hoppas. — Doktern förklarade samma övfall att Herril war utan fara, och inom kort tid blef han alldeles återställd.

Behöfwa wi wäl säga, att Elisa för alltid war lurad för sin ohydnad och osanning? Ja, hon föll icke mer i dessa fel, ty Gud hade gifwit henne det nya hjerta, som hon bedt Gonom om. Elisa war icke mer ett djefwulens barn, utan ett Guds barn, ty hon trodde på Jesus Kristus och hade fått sina synders förlåtelse. Hon blef sin moders glädje och war för sin lilla bror en förebild i ostrymtad fromhet, omhet och tillgifwenhet.

I barn, som läsa Elisäs historia, I hafwen alla edra fel och brister. Kanste talen I ibland osanning; kanste ären I ofta ohydige? Wänte Gud snart kunna förändra edert

hjerta, att I begyuten affly dessa likasom alla synden, äfwen utan att behöfwa gifwa eder en så sträng lega, som den Elisa fick. Men då I göra synd, rådens I då icke, som hon, för att wara ett djefwulens barn? Längten I då icke, som war lilla wän, att blifwa ett Guds barn?

O, bedjen till den gode Guden; han skall förändra edert hjerta, han skall gifwa eder sin helige Ande för att ledsaga eder under hela edert lif, och en gång skall han då kunna emottaga eder i sin himmel med alla dem, hwilla hafwa älskat sanningen och afflytt lögnen.

En timme för sent.

„Jag tror, att jag ger denna bordduk med i byket. Den behöfver wisserligen icke twättas ännu, men jag vill ändå lägga den till det andra.“

„Hwarföre vill du göra det, Maria, efter den ännu icke behöfver twättas?“ frågade wänligt hennes gamla goda Tant. „Ah Tant, wi ha i dag endast en helt liten twätt, så liten, att Susanna blir färdig med den siff till kl. ett, och jag måste då betala henne lika mycket, som om hon hade arbetat hela dagen, detsföre — —“

„Wänta — jag ber — ett ögonblick —“ sade den gamla Tanten mildt, „tänk litet efter. Antag, att du

wore i den stadens Susannas ställe, twungen att af weckans sju dagar tillbringa sex wid twättbunken, för att förtjena ditt uppehälle, skulle du icke wara glad, om du engång finge sluta före qwällen, och ännu kunde använda några timmar af dagsljuset, för att arbeta för din familj, eller till hwila och wedergwäckelse? Goda Maria, det är för en fattig qwinna mycket swårt att förtjena sitt bröd; misunna icke den arma en liten lindring. Denna är redan den sjerde dagen å rad, som hon stigit upp före dagningen, uti kölden gått hit och dit till sina kunder, och arbetat sig trött för att förtjena sitt hårda bröd. Låt henne gå, när hon wid middagstiden blir färdig; hwem wet, om hon icke kommit hit till oss ifrån någon af de sinas sjulbädd, och nu räknar timmarna, ja,

minuterna tilldeß hon får återwända dit, under fruktan att möjligen komma för sent. Lägg bordduken tillbaks på sängen, och sätt dig här hos mig, jag will berättas dig, hwad en stackars twätterska en gång måste utstå, för det, att en husmoder wille, såsom du, göra bytet fullständigt." Och den gamla frun astog sina glasögon och ströl bort en tår ifrån ögat, som af någon okänd orsål hade smugit sig dit, och berättade med upprörd röst följande berättelse:

"Det har troligen jällan funnits en gladare brud, än Ida R—. Snappast har någon hyst större förhoppningar, byggt grannare lustflott. Den man, som hon gifte sig med, war hennes hjertas sol och hwarje flicka hade kunnat wara stolt öfwer honom; så hade berföre ljusare ut-

figter än hon för menskligt äga. Under tio års tid föll ingen skugga på hennes lefnads stig. Hennes boning war skön, och inrättad med jällsynat beqwämlichkeit; hennes make war allt fortjarande samme wänlige, milde, älskande man, som under förlofsningstiden; flörbande år efter år större frukter af sitt arbete, förhöjde och ökade han allt mer och mer hemlifwets tresnad. Till alla dessa wälgerningar hade den gode Guden ännu fogat en annan; en liten wägga stod bredwid sängen, och deri låg en guldblockig liten gosse, fadrens afbild och modrens största stätt på jorden.

"Dock, jag får icke dröja wid dessa lyckliga dagar, min berättelse handlar om andra saker. — Det gick med dem, som det gått med många andra — då lyckans bägare

smalade ljuftväst, blef den ryckt ur deras hand. En hel rad af olycksfall och wedervärdigheter stormade in uppå dem, och beröfwade dem allt, utom deras ömsesidiga kärlek och deras gosse. De läto sitt mod litwäl icke sjunka, utan flyttade till en aflägsen stad, för att der försöka sin lycka. Medligt arbetade de äfwen der och sträfswade, och slutligen tycktes lyckans sol åter en gång lysa på deras väg. Men, det dröjde icke länge, förrän den åter förbunklades af skuggan. Mannen började blifwa sjuklig, och låg flere månader på sjukbädden, plågad icke allenast af troppö- och hjälslibanden, utan ofta tillochmed af brist på föda och läkemedel. Hustrun gjorde allt, hwad hon förmådde med trogen hand. Hon tillgrep än det ena, än det andra, och slutligen stod hon, som

på sin bröllopsdag warit flädd i siden, wid — twättbunken, för att förskaffa sig och de sina en nödortfelig utkomst. Under en hel lång winter uppsteg hon långt före dagningen för att arbeta för sina lära. Dagligen måste hon i mörker, köld och snö söka sin väg till de falla röfiga kölena, och anstränga sig med att slura, twätta, klappa, och ända till knäna wadande i snö, upphänga bylet, som frös under hennes händer. Och när qvällen kom, wandrade hon med sin knappa lön, genom snö och is hemåt, till sin fattiga, ofta kalla och mörka boning, ty oftast war hennes man för mycket sjuk för att kunna göra upp eld, eller tända på ljus. Ad, med hwilket bätswande hjerta närmade hon sig icke, under ständig fruktan, att komma för sent. Det är en sorglig

werflighet, att hon, söndagarna undantagna, under sex veckors tid icke sett sin mans och sitt barns ansigten wid dageljus. Huru glad hade hon icke varit, om man en gång hade räknat fram åt henne endast en liten twätt.

En mörk vintermorgon, sedan hon tillagat den tarfliga måltiden och ordnat allt före sin bortgång, ropade hennes man henne till sig.

„Iba“ sade han nästan hwissande, „det skulle vara mig lärt, om du wille försöka att komma litet tidigare hem i qväll, innan det är mörkt, Iba.“

„Jag will försöka,“ swarade hon med dämpad röst.

„Gör det, Iba. Jag har en egendomlig längtan, att se ditt ansigte wid dageljus; det är i dag srebag, jag har icke sett det sedan söndagen, jag måste se det ännu en gång.“

„Ränner du dig sämre?“ frågade hon oroligt.

„Nej, icke just det; men jag måste ännu en gång se ditt ansigte wid solljus. Jag kan icke wänta till söndagen.“

Huru gerna hade hon icke dröjt, till dess solen tittade in genom det lilla fönstret, men, det gick icke an. Hon behöfde penningar, derföre måste hon gå bort och arbeta. Hon stod i kölet hos en af sina wanliga kunder, och wäntade ängsligt på forgen med bytet. Ett leende spred sig öfwer hennes bleka drag sedan hon underföft densamma. Hon kunde beqwämt vara färdig till klockan 2, och om hon skyndade sig till kl. 1. Skärlet och oro gäfwö hennes trötta armar nya krafter, och fem minuter efter det kl. slagit ett hängde hon det sista plagget upp på

slädsträdet. Men just som hon war i begrepp att tömma tvättbunken, kom huömodren med twenne sängtäcken, och sade:

„Efter du haft en så liten tvätt i dag, Ida, så tyder jag, att du kan tvätta det här ännu! Sedan matmodren wändt ryggen till, trängde sig ett ångestrop ur twätterskans innersta hjerta. Hon undertryckte det så godt hon kunde, och började, att tvätta på nytt. Klockan war half fyra då hon begaf sig på hemvägen, en timme för sent.“ — Den äldre berättelsen suckade. „En timme för sent,“ fortsatte hon efter en stunds tynad. „Hennes man låg i dödsströmmen, war nästan död! Han hade ännu så mycket kraft, att han kunde hwisla till sin halft wansinniga hustru, huru han hade längtat, att så se hennes ansigte,

att han icke nu mera kunde se henne, ty dödens flugga fördunklade redan hans blick. Ännu en timme hwilade hans hufwud emot hennes blöwande hjerta, och sedan — hade han ingått i den ewiga hwilan!“

„Maria, kära Maria,“ och i den gamla fruns ord låg ett gripande eftertryck, „war god emot din twätterska! I stället för att förlänga och förswära hennes dagswerke, förforta och underlätta detsamma. Ingen qwinna går dageligen ut för att tvätta, om icke den bittra nöden tvingar henne dertill. Ingen flicka tänker på sin bröllopsdag, att hon dermed skall förtjena sitt bröd; och tro mig, barn, om någon griper dertill, så är det wißt det sista medlet. Denna arma qwinna, som nu arbetar så tungt för dig,

har icke alltid varit en tvåtterfka. Hon har sett bättre dagar, och har genomgått svåra pröfningar. Jag läser hennes historia i hennes bleka sorgsna ansigte. War god emot henne, gif henne hvad henne tillkommer, och låt henne gå, så tidigt som möjligt."

"Du har blifwit tidigt färdig i dag, Susanna," sade fru M—, när tvåtterfkan i sin gamla kappa och bakhitt inträdde i den trefliga lam-maren för att få sin lön.

"Ja, min fru, det har jag, och mitt hjerta är derigenom befriadt ifrån en tung börda. Jag fruktade redan, att jag skulle blifwa uppehål-len ända till qvällen, och jag är ändå så nödwändig der hemma."

"Ar någon sjuk?" frågade den

gamla tanten vänligt. Tårarna stego i tvåtterfkans ögon då hon svarade: "Ne, goda fru, i dag har jag lemnat mitt yngsta barn döende, och i morgon får det väl vara alldeles slut. Jag wet det, jag har sett sådant förr ofta, och det har ingen annan än ett tioårigt barn bes sig. Ne, jag måste skynda, att jag snart är hemma. Hon emottog penningarna, för hvilka hon hade arbetat, under det att hennes barn låg döende, och skyndade till sin sorgliga bostad.

Snart inträdde äfwen den unga frun, som aldrig hade erfarit någon sorg, och den gamla tanten, hwars här sorgen hade bleft, i tvåtterfkans boning, en drinkares och hans hustrus och barns boning. Hon hade icke kommit för sent. Den lilla döende gossen kände ännu igen sin moder.

San dog om midnatt. Då togo tjenstwi-
liga händer den döda kroppen isär den
sörjande modern, tillstöto de små ögonen,
väntade den falla kroppen, nu som en
jordklump, och kastade in den i en snöwit
tverning; ja, de gjerde ännu mer, de för-
skäffade henne det, som så jällan blir de
fattiga till del, — tid, att gråta.

"O, goda tant," sade fru M—, med
tårfullt blick, "om mitt hjerta wälsignar
dig, huru mycket mer måste icke Susanna
göra det! Detta har varit för mig en
lerghig, men helig lärdom. Härefter will jag
alltid wara god och wänlig emot fattiga
twätterstor. Men, goda tante, är den hi-
storie, som du berättat för mig, en sann-
färdig, jag menar en, som werkeligen
har tilldragit sig?"

"Den nakna werkligheten af denna histo-
rie har gjort detta hufvud grätt, innan
det hade stödot trettio semrar, och minnet
deraf har utgjort ett af mina bittraste li-
danden. Förundrar det dig ännu, att jag
har medlidande med fattiga twätterstor?"